

10. ХРЕСТОМАТІЯ СТУДЕНТСЬКИХ ПРОМОВ

Чи вважаю я себе патріотом?

Ще зі школи в серці дитини намагаються виростити почуття патріотизму, прищепити їй любов до Батьківщини. Але ж

Набридло чути знову й знову
порожні балачки і пафосні розмови.

Мова калинова, пісня солов'їна...

Ще трохи побалакаємо –
зникне Україна.

У чому ж полягає сенс патріотизму? У тому, щоб бити себе в груди і кричати „Я патріот! Я українець!” і бути при цьому нестерпним націоналістом, зневажати культуру інших народів? У тому, щоб обізвати своїх співгромадян москалями тільки за те, що людина спілкується російською мовою? Це патріотизм? Ні, від цього більше тхне фанатичним націоналізмом.

Як просто насправді змінити життя –

Вийти на вулицю, прибрати сміття...

Це ж так! Я впевнена, що насправді патріотизм починається з простих, елементарних речей: поваги до себе і батьків, своєї родини й любові до землі. Якщо людина навчиться цій повазі, то її теж поважатимуть. Але хотілося б зазначити: не треба цього робити заради того, щоб *називатися* патріотом, зробіть це для того, щоб *відчувати* себе патріотом, усвідомити себе особистістю. Чи вважаю я себе патріотом? Хочу вважати, незважаючи на те, що я не носила помаранчевої стрічки під час революції, не стояла на Майдані, як тисячі моїх співвітчизників... Але не мені судити, патріот я чи ні. Хай мої вчинки визначають це. У моєму серці, як і в серцях десятків мільйонів таких, як я, живе любов і повага до України. Я відчуваю радість від злетів, біль від падінь Батьківщини...

Можливо, ще не настав мій час, а можливо:

„Я не хочу бути героєм України,

Не цінує героїв моя країна”.

**Мороз Тетяна,
факультет економічних наук**

Гумор і сатира

Цап-царапля – різновид цаплі звичайної, що в результаті еволюції за Дарвіном набула агресивності. Живе в очереті, іноді кусає мисливців та царапає рибалок.

Страхус – нещодавно відкрита істота, яку ніхто не бачив, але всі бояться. Живе у покинутих палацах, темних підвалах, склепах. Але не плутати з привидами! Адже привид – це примара, а страхус – це страхус.

Дунязавр. Так місцеві хлопці селища Велика Оглобля називають усіх непривабливих дівчат свого села.

Дикобарс – тварина з цінним хутром, з якого виготовляють барсетки. Людина давно хоче приручити дикобарса, зробивши свійською тваринкою, тобто вивести вид домобарса, але поки що марно.

Шумпанзе – маленький і галасливий шимпанзе. Він не тільки галасує і всім заважає, але нерідко й смітить у непотрібний час і в несподіваних місцях.

Казочка. Летіли гуси-лебеді, а назустріч їм горобці-пінгвіни та солов'ї-страуси.

– Ну як там, добре на сході-заході? – спитали гуси-лебеді.

– Краще, ніж на півдні-півночі. – Відповіли горобці-пінгвіни та солов'ї-страуси.

– Тож ми дивимось, що ви начебто схудли-погладшали.

– Авжеж, бо там достаток-голод.

– Може, і ми полетимо-поповземо з вами. Тільки ви нас сховайте, щоб нас за чужих-своїх не визнали.

– Гарзд.

І стали вони гусями-пінгвінами, лебедями-страусами і горобцями-солов'ями. І рушили на схід-захід, а може південь-північ, своєї долі-неволі шукати.

Жінки шкідливі для здоров'я

Це аксіома. Тобто всім відомо, що це так, і навіть докази не потрібні.

Однак я наведу декілька тез на підтримку цього вислову.

По-перше, жінки полюбують прикраси. І що вони коштовніші, то більше жінки їх полюбують. І заради цих прикрас чоловіки вимушені довго й наполегливо працювати, а праця підриває здоров'я. Що більше працюєш, то менше здоров'я залишається. Тобто ланцюг: більше задоволення для жінки → коштовніші прикраси → менше здоров'я для чоловіка.

Друге. Жінки люблять веселощі, тому часто кличуть чоловіків до

компанії. Там вони кепкують, щебечуть, а все найважче – знищення алкогольних напоїв – дістається чоловікам. А вживання алкоголю у великих дозах шкодить здоров'ю. Тому що чим веселіше жінці, тим гірше здоров'я чоловіка наступного дня.

Третє. Жінки люблять подорожувати. Їх завдання – подати ідею й умовити милого поїхати на край світу. А такі дрібниці, як носити валізи, в яких є все, що треба і не треба, діставати квитки на літак туди, куди він взагалі не літає, знайти гарний готель, там, де їх ще не побудували, – жінки довіряють чоловікам. А як відомо, фізичні, моральні та нервові навантаження негативно впливають на здоров'я.

Жінки не люблять одноманітності. Їм треба щось новеньке. Ось чоловік думає, зморщує чоло, вигадуючи нове. Ці зморшки залишаються на все життя, не прикрашаючи його обличчя.

Жінки вважають себе великими кулінарами. Їм здається, що вони не тільки полюбляють, а головне – вміють готувати. Знайшовши в якій-небудь “Бурді” (журнал) новий оригінальний рецепт, вони поспішають приготувати новий салат з японської папороті й мексиканських тушканів. Годуючи цією бурдою (стравою) чоловіка, вони янгольським голосом питають: “Ну як? Чи ж не пречудово?” А чоловік, давлячись, промовляє лише одне слово: “Так”. Але ж ми-то знаємо, якими шкідливими є такі страви для здоров'я.

Жінки люблять, щоб їх носили на руках. Але не кожен чоловік народжений атлетом, щоб із веселою посмішкою тягати центнер. Багато хто серйозно підірвав на цьому своє здоров'я.

Отже, як бачимо, жінки шкідливі для здоров'я. Але жоден чоловік не уявляє свого життя без жінки. Адже ж куди їм без нас, таких милих, добрих, чарівних і прекрасних?

**Односумова Віолетта,
факультет економічних наук**

Жінки шкідливі для здоров'я

Взагалі, жінки – дуже цікаві люди! Взяти хоча б їхню щоденну звичку замальовувати синці під очима й малювати їх над очима. З першого погляду вони здаються зовсім беззахисними, як то кажуть “м'якими і пухнастими”, але насправді є дуже шкідливими для чоловічого здоров'я. Спочатку жінка зводить з розуму своїми довгими ногами, захоплює в полон кокетливим поглядом, пошкоджуючи й без того нестійку чоловічу нервову систему. А потім що далі, то важче: постійно вимагає не лише уваги, а і грошей. Багато. Американських. І... діамантів! Без упину повторює, що він не туди поклав свої шкарпетки і часто ставить його перед фактом, що у

неї критичні дні (щоб набрався терпіння і мовчки зносив усі її істерики). І що нестерпніше за все: жінка може вирішити усі свої проблеми, просто заплакавши! Її важко обдурити, але й вона легко може роздратуватися, якщо чоловік, розмовляючи з нею по телефону, скаже: “Ти сьогодні чудово виглядаєш”. Таким чином, жінки змушують чоловіків постійно перебувати у стані стресу або хоча б нервового напруження, що вбиває швидше, ніж крапля нікотину. Отож, чоловіки, пам’ятайте: нервові клітини не відновлюються!

**Дендерук Олена,
факультет економічних наук**

ШОКОТЕРАПІЯ (макроструктура)

Петро був першим, першим, кого вона побачила у своєму житті. Його червона шоката фізіономія беззубо посміхалася. Він був її першим враженням від світу, не враховуючи хіба що лікарів і акушерок пологового будинку “Дружба” (чи не дивна назва – від теплих дружніх обійм зазвичай kinder-surprise не буває). Так чи інакше, та саме “дружба” пов’язала їх на все життя дотепер. До “тепер” він був її френд, просто френд, а тепер зубоскрегітно хотілося додати немало-значну часточку – бой, бойфренд...

Любов – щастя, та інколи щастя звалюється так несподівано, що не встигаєш відійти убік. “Те, що маємо – не цінуємо, а загубимо – плачемо”. Приказка стара спала на думку невчасно! Ще вчора він був Петряка-другяка, теплий і такий знайомий, а сьогодні він далекий і недосяжний. Еверест. І такий самий непокірний і незвіданий. Пропали “Петро з Яною”, тепер є “Яна” і є “Петро з Олею”... А він усе розповідає і розповідає, і кінця-краю його радості не видно! В душі вона істерично кричала: “Люби мене! Хоча б як частину екосистеми!”, а ззовні була китайським болванчиком – слухала його захоплені вигуки, слухала, кивала і посміхалась, кивала і посміхалась, посміхалась, посміхалась... Слова давили і чавили її, наче то були не слова, а *словопотам*.

Чудово! Її серце ще раз розбилося ущент! Що мені допоможе? Та будь-що, що зітре цю вдоволену посмішку з його червоного шокатого обличчя!!

Що!/? “З першим квітня, любя Яно!” ...

Ахтименекохаш! ТИ. МЕНЕ. КОХАСШ... А-а-х-х!

**Гур’єва Дар’я,
факультет економічних наук**

Розповідь про віртуальне спілкування (твір на одну літеру)

Сьогодні сумно. Середя. Сиджу собі. Сіре світло сивого сьогodenня сумбурно сипле сухі смайлики. Смайлик, смайлик, смайлик...

Спілкуємося самими словами. Сучасність стиха сумує, світ спить. Серце страждає...

Сигнал сповістив – спілкуюсь. Сергій.

“Страшенно сумую, серденько. Серж”. Смайлик ☺.

Серце стомлено стукає

“Сергію, скоро сесія, складнощі... Скінчиться сесія – скінчаться складнощі, сум. Сяє сонце. Сьогодні самостійна. Статистика. Статистика – страшна справа.”

Смайлик ;-), смайлик ;-), смайлик ;-).

Серце спокійне. Сьогодні Сергій, скоро Сашко, Семен...

Се спілкування стало символічним! Сплине сьогodenня, стане спогадом, світлим спогадом сонячного студентства.

**Мороз Тетяна,
факультет економічних наук**

Щоденник матері (макроструктура)

...Сьогодні дочка поклікала свого хлопця додому знайомитись. Такий симпатичний хлопчина, жвавий, життєрадісний, розумний, із веселими ямочками на щоках.

Він навіть чоловікові сподобався! Моя Світлана аж сяяла...

А я чомусь збентежилась, пригадала дитинство і юність, свого Олександра. Ми з мокрих пелюшок були найкращими друзями: разом росли, драгували стару вередливу сусідку й разом же отримували прочуханки за це. Та й хіба лише за це! Пізніше сиділи за однією партою, і нас дражили подружжям. А потім закінчилась школа, і він поїхав навчатись до Києва, а я залишилась у Харкові. Кожна зустріч була як свято. Аж дивно згадувати!

А якось, повернувшись додому, Олександр урочисто повідомив мені, що по-справжньому закохався і вирішив одружитися. Пам'ятаю, як він радів, підхоплював мене на руки й кружив, з блиском в очах розповідав про найкращу дівчину на Землі...

А я кепкувала з його абсолютно дитячого виразу щастя в очах і кумедних ямочок на щоках. Кепкувала, а в душі все обірвалось...

Два тижні я проплакала, чим не на жарт перелякала всіх рідних і його. Але ж не зізнаватись закоханій людині, що він – сенс твого

життя! Думала, що втрачаю друга, а, обіймаючи щасливих молодих, зрозуміла, не друга – кохання свого життя...

Не буду казати, скільки часу я витратила, щоб навчитися жити заново, і скільки часу минуло з тих пір. Цікаво, де зараз Олександр, як він живе, чи згадує мене?

Досить вже спогадів! Ось і Світлана вже більше години щебече про свого любого Артема Олександровича (так вона його називає, хоч вони й однолітки).

А от цікаво, хто його батько?..

**Волошина Анна,
факультет економічних наук**

Краса врятує світ

У наш час, коли всі чекають на Армагедон і висувається все більше гіпотез про порятунок світу (хоч кінець світу ще не настав, і не відомо, чи настане взагалі), ми вже шукаємо, хто ж його буде рятувати. Цікаво те, що своїх зусиль докласти ніхто не хоче, тому й перекладають цю важливу місію на якусь третю силу. “Краса врятує світ” – твердження відоме всім із дитинства. Та чи можна йому сліпо вірити? Краса – поняття не однозначне, адже в кожного своє розуміння її. Хтось вважає найпрекраснішим, що є під сонцем квіти, але та краса недовговічна і сама потребує захисту. Хтось завмирає перед блиском коштовного каміння та дорогих металів, але ця краса кровожерна. Тож, чи спроможна вона щось врятувати? І якою б красивою не була річ, вона залишається бездушною річчю. Порятунком може бути тільки жива краса – зовнішня і духовна привабливість людини.

Хто надихав на подвиги лицарів і хто є музою для поетів та художників? **ЖІНКА**. Еталоном жіночої краси вважають Афродіту, але й про красу античної богині можна довго сперечатись. Так само красуні епохи Відродження можуть здаватися нам звичайними, а тогочасні шанувальники не зрозуміли б наших смаків. Ну що ж, про смаки не сперечаються. Все-таки ми дійшли згоди, що в усі часи жінка була уособленням краси. Та чи зможе жіноча краса врятувати світ? Ось у чому питання. Я думаю, зможе. Але за одного уточнення. Колись давно Рафаель написав “Мадонну з дитиною на руках”. Та картина й нині викликає захоплення. В усі віки найпрекраснішою була і залишається Мати. Саме краса Материнства може врятувати

світ, бо вона продовжує рід людський.

**Зверєв Віктор,
факультет економічних наук**

Промова на морально-етичну тему

Справжнє кохання – раз у житті?

То чи існує кохання, якому не страшні випробування часом і обставинами, яке не тьмяніє у побуті, яке, незважаючи ні на що, не перетворюється на звичку, буденність? Чи це плід нездійснених мрій? Чи спроможні люди на таке кохання? А, можливо, лише доля-капризуна ладна дарувати таке почуття двом, нею обраним.

Уявімо себе у потязі, який прямує нескінченним маршрутом кохання, але де буде його наступна зупинка, ніхто не знає.

Уперше двері нашого поїзда відкриваються кохання у школі, у дворі або в дитячому садку... Ця любов може і не збігтися з першим поцілунком чи з першим побаченням, але обов'язково співпаде з першим вечором, проведеним біля телефона, з першим записом до щоденника і першим віршем про кохання. Перше кохання запам'ятовується у подробицях, але, на жаль, є швидкоплинним! На цій зупинці ти вирішуєш, що любов зла, а чоловіки – самі знаєте хто! Але без першого кохання не було б жодного!

Двері зачиняються. Обережно, не залишіться у першому коханні!!!

Ось у твоєму серці знову зародилася любов, ти навіть у думках не можеш припустити, що вона може закінчитись! Перебуваючи у стані закоханості, вважаєш це справжнім коханням. Якби ж тоді ти мала свій теперішній досвід! Так, ти відчуваєш себе дорослою і досвідченою, виправляєш помилки першого кохання і, тобі здається, ладна прожити з цією людиною все життя. Нарешті ти вперше вимовляєш “мій хлопець” і чуєш від нього “моя дівчина”. На жаль, все колись закінчується, проте не проходить марно, адже ця зупинка вчить тебе не плутати любов і дружбу, а, можливо, ще й суміщати їх!

Та ми вже прямуємо далі, і крізь весь цей рух чуємо нічні дзвінки, мовчання в слухавку та бачимо самотні свята. Мільйон обіцянок самій собі, що все це востаннє, бо таке відчуття, що протягом всієї цієї crazy love він тільки те й робить, що йде, а ти постійно намагаєшся його зупинити. Найчастіше це кохання завершується нервовим зривом, і саме тоді в тебе з'являється шалене бажання переїхати, змінити колір волосся, стати зіркою! Та все, що не вбиває, робить нас сильнішими!

І ти шукаєш порятунку у новому коханні. Чи кохаєш ти – невідомо, але те, що кохають тебе, – факт!!! Ти можеш бути справжньою, зовсім не грати, і при цьому в його очах це тільки додасть тобі чарівності. Іноді таке кохання може завершитися

весіллям, але найчастіше ми стаємо свідками ремонту чужого розбитого серця.

Нарешті ми бачимо світло в кінці тунелю, та чи впевнені ми в тому, що це вже остання зупинка? Я – ні! Пізно думати, вистава яскравого несподіваного кохання розпочалася! Ти завмираєш від відчуття належності до чогось сакрального й не можеш не дихати повітрям, сповненим кохання. Проте знову розчарування – це лише гра, в якій ти можеш втілити всі свої мрії про ідеальне кохання. Навіть сльози, і ті стають солодкими. Про це кохання ніколи не шкодують – ним живуть. А потім згодом із здивуванням пізнають його риси в зовсім іншому коханні – у тому, яке я не називала, але воно, напевно, виявиться найбільш справжнім і від нього у вас з'являться крила!!!

Тож будьте готові, бо невідомо, де і коли справжнє кохання знайде вас. Треба лише залишати своє серце відкритим.

Обережно, двері зачиняються! Наступна зупинка...

**Козлова Ольга,
факультет економічних наук**

Стать і дружба

Дружба між дівчатами – то лише пакт про ненапад. Отож, її немає. Тому я говоритиму про дружбу між дівчиною і хлопцем.

Для початку просте запитання: “На якому факультеті ми з вами навчаємося?” По-моєму, це спонукає нас просто обожнювати цифри. Та й справді, статистика, кажуть, річ уперта. Отож, статистика. 80% опитаних вважає, що дружба між дівчиною і хлопцем існує, 20% – кажуть “ні”.

Я належу до тих, хто каже “Так!” На те є свої причини.

Причина перша: мене переконали цифри. Причина друга: власний досвід.

Дівчина і хлопець. Пам'ятаєте риторичне градуювання? Спробуйте. Чим закінчите? Коханням. Але воно – незахищене колібрі. Що ж лишається? Дружба. Та ніхто не стає другом для жінки, якщо може стати її коханцем. Виходить, дружба завжди переростає в любов?

А що є вищим, ціннішим, зрештою, складнішим мистецтвом? Скільки спільних і відмінних характеристик мають любов і дружба? Час – тканина, з якої зіткане життя. Саме він, час, зміцнює дружбу, але послаблює любов. Зі старої любові можна зробити навіть... нову любов. Можна зробити все, крім дружби.

Дружба – це коли можна просто так приїхати до когось і оселитися в нього. Дружба – це коли я приїжджаю до рідного Нового Бугу й за півгодини біжу до свого класного керівника. І ми з його жінкою та дітьми годинами говоримо про життя. Друг – людина, яка знає про вас все, але продовжує любити вас.

Піфагор казав, що дружба – це рівність. А в любові рівності немає. Шамфор каже, що для того, щоб навчитися цінувати дружбу, треба пізнати любов.

Люди вигадують умовності. Ми з вами теж. Наприклад, дружба між дівчиною і хлопцем існує лише тоді, коли їх надовго не залишати в одній кімнаті; коли хтось не тієї орієнтації; коли між ними вже все було, або ще нічого не було. Але то – умовності. Істина в тому, що дружба – вища форма любові між дівчиною і хлопцем. Так сказала моя менша сестричка...

**Демко Ірина,
факультет економічних наук**

“Дружба” – жіночого роду

Стародавній кавказький тост:

Перевозить черепаха змію через річку і думає: “Якщо вкусить – скину”.

А змія собі: “Якщо скине – вкушу”.

Так підніmemo келихи за справжню жіночу дружбу!

Я не вірю в існування жіночої дружби. А якщо вона і є, то не щира. Дружба передбачає граничну відвертість. Та я знаю багато випадків, коли сьогодні, здавалося, близькі подруги, а завтра на одну з них чекає зрада іншої. Гортаючи журнали, я не раз читала розповіді, схожі на цю:

“Кращій подрузі довіряла, як самій собі. Дозволяла одягати свої речі, залишала у себе ночувати, ділилася з нею найпотаємнішим, не приховуючи жодного секрету. А вона виявилася справжньою злодійкою! Вкрала не одяжу і не гроші, а мій імідж. Хотіла вкрати і коханого, але я не дозволила...”

Заздрість, нещирість, підступність – все це рано чи пізно виявляється в жіночій дружбі. Не витримує вона зазвичай і випробувань: “найкращі подруги” з часом перетворюються на суперниць. Так, приховане суперництво між подругами – мабуть, найхарактерніша і найяскравіша риса жіночої дружби. Американський письменник Генрі Менкен якимось іронічно помітив: “У поцілунку двох жінок є щось від боксерського рукостискання”. І це правда. Дуже рідко, коли жінка не намагається перевершити подругу

хоча б у чомусь. Будьмо відверті: заздрісний погляд подруги дуже часто зігриває не менше, ніж захоплений чоловічий. Влучно сказано: “Жіноча дружба – це типовий ярмарок марнославства”.

Хіба ж тут може йтися про справжню дружбу? Можливо, моя невіра пов’язана з власним гірким досвідом. Але як показало моє опитування, в існування справжньої жіночої дружби вірить лише 38% опитаних, а – 62% вважають її міфом. Можливо, це просто випадковість? А вам багато траплялося прикладів справжньої жіночої дружби?

**Карауш Вікторія,
факультет економічних наук**

Велике щастя – жити під обстрілом

Чи вірете ви у справжнє кохання? Я сподіваюся, так. А чи здатні ви просто зараз щиро й весело посміхнутися – собі, один одному, всьому світові? Якщо так, то я маю справу з оптимістами і життєлюбцями, тобто тими, хто радіє кожному моменту життя, власноруч будує його й з надією зазирає у майбутнє. (До речі, посмішка економить енергію м’язів, яку можна витратити на кохання). Тож таку класну аудиторію мені буде неважко, я сподіваюся, переконати у тому, що справжнє кохання буває... НЕ раз у житті!

Давайте міркувати логічно: хто з вас напевно знає, що таке справжнє кохання? Яскрава, ніжна, тиха, пристрасна – у любові безліч імен та облич. Вона, мов талановитий художник-експресіоніст, заповнює життя неймовірними кольорами та відтінками. Любов чудова і надзвичайна у кожному своєму вияві! То хто буде настільки нерозумним, щоб однозначно сказати, яке воно, справжнє кохання? Із вашого дозволу, я пропоную взяти за аксіому: усі щирі любовні стосунки, що прикрашають життя людини чимось новим або незвичним, є прекрасними і мають право бути визнаними справжніми.

Міркуємо далі. Чи може бути справжнє кохання раз у житті, якщо воно таке життєнеобхідне? А.Джеймс колись сказала: “Любов цілюща, вона дає життя і свободу, випромінює енергію. Вона сильна і дієва. За неї варто боротись і заради неї варто жити”. Тож у коханні люди вбачають джерело сил і навіть сенс життя. А я вважаю, що любов – це рятівний круг, який доля кидає людині, щоб урятувати її саму або дати шанс врятувати іншого.

Також, міркуючи, я дійшла висновку, що всі люди “паразити” (у

сенсі емоційних рантиє). Людина віддає частинку своїх душевних сил, почуттів, а потім усе життя живе на відсотки з депозиту! Лише уявіть це у масштабі: той, хто кохає, дарує частинку свого тепла, турботи й ніжності, полум'я серця (адже любов, безумовно, активне слово). Отак позитивні заряди передаються від людини до людини, на енергії кохання і тримається світ. А от якби кохали по-справжньому лише один-єдиний раз у житті, світ, певно, не дотягнув би і до нашої ери.

Будьте активними, не лінуйтеся, бо “не допоможе щастя недбайливому”, якщо вірити Софоклу. Кохайте і будьте коханими, адже це – ваш священний обов'язок космополіта (весь світ покладається на вашу сумлінність!)

Я вважаю, що досить переконливо розповіла вам свої здогадки. Вірити чи ні – справа ваша, все одно згодом переконаєтесь у моїй правоті! Однак розкрию вам ще одну таємницю: усі люди живуть під неухильним наглядом... Купідона; і тільки-но їм стає скрутно, в них уже летить його стріла.

Врешті-решт, виходить кохання NON-STOP!!

**Гур'єва Дар'я,
факультет економічних наук**

Чи буває нефізична зрада?

Я вважаю, що так. Причому, на жаль, досить часто.

За всю свою історію людство так і не визначилося щодо зради. Одні вважають, що це тільки зміцнює шлюб, інші збирають речі та йдуть назавжди, а третім байдуже, тільки би вони про це не знали. Ставлення до чоловічої та жіночої зради теж різне. Твердження про те, що чоловікові можна, а жінці ні, дотепер є досить поширеною.

Відомо, що чоловіки більше за все бояться фізичної зради своєї половини, а жінки – психологічної. Але насправді всі бояться одного й того ж – краху гармонії.

Англійські дослідники були вражені, коли дослідили час і частотність відвідування порносайтів в Інтернеті. Виявляється, більше 60% відвідувань припадає на робочі дні й робочий час. Так розважаються англійські службовці, серед яких багато одружених. Віртуальна еротика й віртуальний секс – це теж зрада коханий людині, хоч і не фізична, але моральна. Від цієї віртуальної до фізичної зради – півкроку. Невипадково уряд Китаю повів безпрецедентну за масштабами боротьбу з порносайтами, вбачаючи саме в цьому загрозу самому інституту сім'ї в Китаї.

Мені відома така історія. Двоє, молодий чоловік і жінка, чекають

першу дитину. Термін вагітності ще невеликий, але у жінки сильний токсикоз, і вона почувається зле. Молоду пару запрошують на вечірку. Дружина через своє самопочуття відмовляється, а чоловік, не бажаючи втрачати можливості відпочити, йде. Я вважаю, що це зрада – розважатися тоді, коли близькій людині погано. Причому зрада не тільки дружині, але й майбутній дитині.

Нефізичні зради ранять людей часом сильніше за фізичні. Ось ще один приклад. Чоловік виріс у неповній родині: батько загинув, коли дитині був один рік. Усі турботи лягли на материнські плечі. Віддаючи себе повністю, мати одна виростила й виховала гідну людину. І от трапилося горе. Мати помирає. Чоловік дуже важко переживає цю смерть. Дружина, яка свекруху практично не знала, його почуттів не розділяє. Тому через два дні після похорону легко прийняла запрошення подруг поїхати на пікнік. Заради своєї втіхи вона кинула чоловіка у важкий момент його життя. У той момент, коли він потребував розуміння й співчуття близької людини. Що це, якщо не зрада? Зрада не фізична – моральна, що залишає слід у душі назавжди.

Навіть коли в присутності сторонніх людей хтось (і не важливо, чоловік або жінка) дозволяє собі глузувати з недоліків чи вад своєї половини – це вже зрада. Маленька, але зрада.

Отже, я вважаю, що нефізична зрада часто супроводжує фізичну, але страшніша за неї.

**Односумова Віолетта,
факультет економічних наук**

До теми НЛП Ніс

То було надзвичайно нахабно, неприємно, нечувано. Коротше, як хрін під ніс.

Хтось знову витягнув із кишені сонце. Новий день встромив свого кирпатого носа саме до мене в кімнату. Я не хочу його слухати, не хочу його бачити, але він висить на моєму носі, і серце калатає вже швидше і швидше, але... знову ці шалені ритми. Ніс – вірний друг, він, мабуть, і хвилинки не спочив або навчився дуже швидко прокидатися. Його ніздрі задають темп пробудження, змушують атоми кисню роздирати мої легені, залишають мій сон з носом.

Носом я вдихаю життя на повні груди. Я відчуваю аромат троянди, хризантеми, конвалії, жоржини. Сміючись під ніс, нишком тішуся останньою насупленою хмаринкою. Така то вже її натура –

гнути носа перед колючими сонячними променями. Але із ковдри вже впевнено виглядало сонце. У нього все готово, робота така, що комар носа не підточить. Я помічаю, що хмаринка вже не може прийти до тям, залишилася, мов тютя з полив'яним носом. Передбачене божевілля.

Але навіщо мені з цього приводу хнюпити носа, тим більше вішати його на квінту? Чи інших клопотів замало? Швиденько повертаємо носа в інший бік. Як бачите, ніс знову знадобився, щоб змінити попередні погляди. Компас. А, що непогано, щоб була не заорати носом у зимову апатію.

А як часто ми водимо за носа іншу людину? Ні, ви не подумайте, ми не обдурюємо і не приховуємо нічого. Просто ми не такі дурні, щоб говорити всю правду. Та й зрештою, то ми просто допомагаємо Господові наказувати тих, хто свого часу сував носа в чужі горшки та до нашого проса. Ніс – критерій справедливості. Та й натура в нас така. Любимо сварити когось, тикаючи під ніс капосні кислоти. І часи зараз такі пішли. Поки не втиснеш свого носа до якоїсь справи, ні поваги, ні подяки, ні покути тобі. Правду говорять, що спиртно обкрутити довкола носа не кожен може. А хтось володіє цим мистецтвом сповна, як кажуть, є сірник в носі. Не дрімала людина свого часу, не куняла, не вудила носом рибу – от і має. Мало лише книжки читати та знати тільки з носа та в рот.

А ти як не можеш, то втри свого носа, аби тобі з нього крові не спустили.

А ще ніс – вішун. Ваше майбутнє у вас перед самим носом. Навчіться бачити далі свого носа... за допомогою носа. Ви побачите: в кого ще мухи в носі грають, а до чийого носа і кочергою не дістати.

Людина має синій ніс або червоний, схожий на апельсина, якщо вона змалечку не цуралася чарочки.

На носі виділяють 7 зон. І коли чухається якась із них, ви потрапляєте у певні обставини. Когось ніс до чарочки приведе, когось на килим до ректора. Але не слід розкреслювати свого носа, тим паче сліпо довіряти всім прогнозам, бо можна взяти дулю з маком під ніс. З маком це ще в кращому разі.

Кажуть, нюх не можна розвивати, значить, зростає ймовірність того, що ви його втратите. І тут, як завжди, ми почнемо цінувати щось після того, як втратимо. Що ж, варто віднині почати цінувати цей унікальний орган.

**Демко Ірина,
факультет економічних наук**

Політична промова

Чому Франція не хоче вступати в НАТО?

Сьогодні б я хотіла представити позицію Франції щодо НАТО. Позицію, непохитну вже майже сорок років і тому таку, що заслуговує на увагу.

Шановне панство, до вас прохання – віднайдіть власні асоціації до слова “НАТО”. Напевно, найбільш сильні образи: США і агресія. Якщо спрощено, це і породжує небажання повторного вступу Франції до Північноатлантичного союзу.

Якщо дозволите, я зроблю невеличкий екскурс в історію. Уявіть: зараз 4 квітня 1949 року. Сьогодні дванадцять країн, серед яких і Франція, укладають договір. Першочергова мета – контроль над післявоєнною Німеччиною. Та вже в 1966 році Франція вийшла з цього воєнно-політичного блоку, дякуючи Шарлю де Голлю. У чому ж була причина? Дослухаємось сучасної політичної думки: США намагається нав'язувати васальні форми і методи відносин, веде майже насильницьку і не завжди виправдану інтервенцію. Відчуваєте різницю між НАТО 1949 і його сьогоднішнім втіленням?

Ми не бажаємо бути втягненими у воєнний конфлікт як союзник США. Адже ми добре знаємо американців. “Якщо вам доводиться довго шукати привід для сварки – зверніться до психоаналітика, бо Вам бракує комунікабельності!” Така вже їх природа – турботливі, завжди готові допомогти... Повертаючись до питання “Чи потрібна Франції війна?”, відповідаю: так, звісно, якщо ми хочемо зникнути з обличчя Землі (“ми” – у сенсі всі 6 млрд., а “зникнути” – у сенсі раз і назавжди, бо, як казав один мій колега, “сучасна війна – війна на самознищення”). Тим паче сценарій військових операцій НАТО майже завжди один і той самий: “Пограсмо в рятувальників!... Рятуйте, догралися!” (це, звичайно ж, його неофіційна назва в досить вузьких колах).

Франція цілком самодостатня – входить до сімки країн, від економічних рішень яких залежить світове господарство, посідає друге місце в світі з виготовлення сільськогосподарської продукції і четверте – з виробництва промислових товарів, є розвинутою ядерною державою. Без слів зрозуміло, що Франції менш за все потрібна чиясь опіка або захист. На сьогодні Франція веде самостійну політичну гру на міжнародній арені, сама обирає, з ким дружити і з ким не сваритися.

Побажайте нам успіху в цій нелегкій справі та приєднуйтеся до нас!

Як кажуть мудрі китайці, шлях у тисячу лье починається з першого кроку.

* * * * *

Шановні делегати!

На сьогоднішньому зібранні ми обговорили чимало нагальних питань. Але попри всі вирішені нами проблеми, вже вкотре порушується проблема позаблоковості Франції. Я як уповноважений представник президента Франції Жака Ширака та народу Франції хочу нагадати вам, що Франція не відмовляється від покладених на неї зобов'язань, які підписані урядом нашої країни й іншими урядами країн – учасниць НАТО. Більше того, як ви пам'ятаєте, хоча наш уряд і мав певні розбіжності в поглядах із нашими партнерами щодо кампанії в Іраку, контингент французьких миротворців брав участь у бойових діях щодо врегулювання становища в цій країні та привнесення миру й демократії і був найбільшим з європейських контингентів.

Проте хочу зазначити, що основною причиною даної ситуації є те, що французький народ вбачає могутність Франції у військовій незалежності країни. Але це не означає, що Франція відмовляється від військового союзу з Північно-атлантичним альянсом. Розбудовуючи власний військовий потенціал, Франція насамперед дбає про інтереси країн європейського співтовариства та НАТО.

Саме з цього приводу й зустрічалися президент Жак Ширак та прем'єр-міністр Великобританії Тоні Блер. Як вже поінформовані шановні делегати, вони обговорювали можливість створення європейської оборонної ініціативи.

Це питання вже давно назріло, а в світлі подій, пов'язаних із діяльністю міжнародних терористичних організацій, потребує нагального розв'язання. Я знаю, що деякі країни вважають ідею об'єднаної європейської армії безглуздою і такою, що суперечить існуванню НАТО як організації, яка покликана забезпечувати мир у світі. Але запевняю вас, шановні делегати, що ідея європейської оборонної ініціативи цілком сумісна з НАТО. Більше того, наше бачення європейської оборони жодним чином не суперечить НАТО. Ані Франція, ані Німеччина, ані Англія не бажають починати ніяких ініціатив, які йтимуть врозріз з НАТО, що є основою європейської оборони.

Організація НАТО покликана забезпечувати мир у світі, а європейська оборонна армія не заважатиме цій місії. Навпаки, вона візьме на себе врегулювання конфліктних ситуацій у разі їх

виникнення шляхом швидкого реагування.

Тож, шановні делегати, вважаю, що порушене питання вимагає нагального вирішення. Маю надію, що наступний самміт, який збере нас під дахом Штаб-квартири, буде присвячений цій проблемі.

Сподіваюся, що ті розбіжності в поглядах, які виникли між нами, США та іншими урядами країн-учасниць під час Мадридського самміту, не будуть мати продовження і ми зможемо досягнути консенсусу.

**Касіяненко Олександр,
факультет політичних наук**

* * * * *

(Ця промова була виголошена кандидатом в президенти Польщі Лехом Качинським перед представниками країн – членів НАТО в Брюсселі. Як знати, може бути, це один із факторів, чому поляки обрали його президентом Польщі. Тож мені здається, що ця промова варта уваги. Отже, послухайте).

Шановні делегати! Я звертаюсь до вас з цієї трибуни, маючи надію, що ви не тільки уважно мене вислухаете, але зможете допомогти мені і всьому народу Польщі у нашому прагненні ще більшої співпраці з розвиненими цивілізованими країнами світу. Я переконаний, що ви підтримаєте наші бажання. І зараз я розповім вам, чому я маю впевненість у цьому.

Перше. Географічне розташування Польщі дуже своєрідне. Сьогодні вона опинилася між країнами ЄС, з одного боку, і країнами колишнього Радянського Союзу – з іншого, і є буфером між ними. Але Польща не хоче бути пасивною у вирішенні власної долі. Вона зробила свій вибір. І цей вибір – НАТО.

По-друге, саме в Польщі було організовано воєнний союз соціалістичних країн. Цей союз так і називався – Країни Варшавського Договору. А головним стратегічним супротивником цього союзу був НАТО. Але Польщі завжди були ворожі інтереси, нав'язувані Москвою. І за розпаду соціалістичного табору Польща однією з перших вийшла з воєнного союзу. Історична справедливість повинна перемогти. І там, де раніше була штаб-квартира соціалістичних країн, має бути Штаб-квартира НАТО!

Протягом перебування в соціалістичному таборі Польща постійно відчувала тиск “старшого брата” – СРСР, який намагався нав'язати своє світосприйняття усім країнам соціалізму, в тому числі й Польщі. Але поляки завжди були в Європі, їх ментальність близька до ментальності інших європейців (французів, австрійців, німців тощо) і дуже далека від ментальності напівазійської Росії. Тому наш вибір –

НАТО. Ми хочемо бути разом із близькими нам по духу Європою і країнами Північної Америки.

Уже всі в цьому світі усвідомили, що основна загроза цивілізації йде від країн, які підняли тероризм до рангу національної політики. Зараз від рук терористів у світі гине більше, ніж на полях битв у локальних війнах. Боротьба з тероризмом є необхідністю для всіх цивілізованих країн. І Польща не хоче залишатися осторонь цієї боротьби. Тому ми хочемо вступити до НАТО, щоб консолідувати зусилля в боротьбі з тероризмом.

Кожна країна спокон віків мала армію для захисту своєї державності. Там, де армія сильна, там могутня країна. Польська армія озброювалася й технічно оснащувалася раніше переважно радянською технікою. Підготовка військових проводилася за радянськими стандартами. Ця техніка і ці стандарти застаріли. Сьогодні Польщі потрібна мобільна, технічно оснащена армія, в якій служать освічені професіонали. Саме таким критеріям відповідають війська НАТО. Ми хочемо вступити до НАТО, щоб наші військові пройшли найкращу підготовку, а армія поповнилася найновішими зразками сучасної техніки, яка зараз є у НАТО.

Шостою причиною є те, що громадяни Польщі сповідують загальнолюдські цінності цивілізованого демократичного світу, а уряд Польщі намагається забезпечити кожному громадянину гідне життя. Саме тому в Польщі взято курс на розвиток економіки, широке запровадження західних технологій і виробництва. Польща стає учасником багатьох європейських і євроатлантичних структур. Наш вступ до НАТО є природним продовженням європейських і євроатлантичних прагнень, ще однією сходинкою на шляху до розвиненого суспільства. Ми хочемо зробити цей крок і просимо підтримати наш рух.

Таким чином, виходячи з нашої історії, сучасного розвитку Польщі і тих завдань, які є перед нами в майбутньому, впливає лише один висновок: ми повинні бути в НАТО.

**Односумова Віолетта,
факультет економічних наук**

Судова промова

Пані та панове!

Насуплюється небо чи змінюється влада, тече тала вода чи оголошується війна, але неписані закони моралі залишаються з нами. Вони допомагають грекам і римлянам не загубити себе в часи зневіри. Вони, сильніші, ніж норми права, стукають у домовину до Антея, розплющують йому очі та випалюють душу почуттям провини.

Провини за матір, син якої розтринькав спадщину, провини перед сестрою, що приречена весь вік дівувати, не маючи посагу та стрічки у волоссі, провини перед дружиною, що так хотіла танцювати...

Зітпліє душа Антея. Та чи може це бути останньою крапкою? Ні, бо розставляти крапки над “і” в будь-якій справі має правосуддя.

Згідно з його нормами шлюбний вік для дівчат настає з 12 років, і при цьому наречені вдвічі молодші за своїх обранців. А це значить, що чоловік вестиме по життєвій ниві молоде дівча з вогнем у серці і з вогнем в очах. Його перший обов’язок – бути для неї і чоловіком, і другом, і захисником, і батьком. Чоловік повинен змушувати жінку продовжувати вчитися. Йому заборонено мовити брудне слово в її присутності, він не має права калічити її.

А вона, по-перше, дарує йому честь. Адже неодружені в нашому суспільстві вважаються неповноцінними людьми. По-друге, вона господиня його дому і дарує йому законних дітей. Такою є наша реальність. Два кращі дарунки, які Бог посилає чоловіку, – це гарна мати і гарна дружина.

Антею не цінував дарунків Бога! Що може бути вищим за це зухвальство?

Можливо, хтось закине любов до батьківщини. Люби Грецію – і все вибачається. Що ж, в цьому є сенс. Бо Неріса танцювала для римлян і збиралася зрадити Антею з римлянином. Але ні грецькі, ні римські закони не забороняють танцювати, а навпаки зобов’язують чоловіка на всі вечірки та свята брати з собою дружину. Крім того, зради як такої не було, Неріса лише дякувала за подарунок. Та навіть якщо і була зрада, Антею мав право на вбивство коханця, але не жінки. А з жінкою він зобов’язаний був розлучитися.

Як бачимо, ані римське право, ані грецьке право вбивство не передбачають. Моральні норми – порушені, Бог – ображений. Свою вину зрозумів Антею, тому і скористався дверима для виходу, які доля завжди залишає відчиненими.

**Демко Ірина,
факультет економічних наук**

“Захист Антея”

Кого ми судимо? Антея? За те, що він убив свою жінку і вбив себе, не витримавши тої муки, яку дало йому оце життя? Та ні, себе судить ми мусимо за те, що навколо себе, збираючи красу і вищеє мистецтво, губили геніїв. І таки згубили...

Чи, може, судимо Антея ми за те, що він згадав минуле славного свого народу; або за те, що, незважаючи на всі перипетії свого життя,

він став володарем у царстві духу?.. Та чи ж судимо за це?

Він був митцем, істинним митцем, що за свою творчу працю не просив ані срібної, ані золотої плати. Він вимагав лише одного – свободи. А золото і слава – то пусте. Чого, спитав би він мене та й вас, напевно, коштує життя без творчості, творчість без натхнення, натхнення без свободи? Та про яку свободу може йтись, коли, бажаючи її усім серцем, Антей навколо себе бачив тільки блазнів, що за будь-яку платню і обіцянку бути на „алеї слави”, продадуть римлянам усе і навіть душу.

Ніхто не розумів Антея, мабуть, лишень одна сестра відчула його тендітну душу. А жінка, друзі й мати рідна знущалися з Антея, того не тямлячи. Бо жив не пристрастями тіла і душі, а за велінням духу. Чи справедливими були оті знущання? Напевно, ні. А як кажуть славні латиняни, що не було справедливим, не може бути і законом.

Ви можете мені сказати, що й сам Антей піддався чарам мецената, узявши тую ліру і почавши грати. Та тому я не вірю, бо скорше він піддався поклику мистецтва, розніжив своє серце, віддавшись заклику душі. Він на мить подумав, що і ції блазні, які оточують його, мають справжні душі, та, на жаль, він помилився...

І він убив свою жінку. Убив себе, аби не бачити того прокляття, не бачити оті потворні душі, не бачити, як руйнується світ...

**Шкірчак Сергій,
факультет політичних наук**

Рецензія на промову “Франція і НАТО”

Вступ повністю виконав свої функції. Союзники були завербовані. Чим?

По-перше, тим, що Аня сіла на стілець, а не стояла (справді, у нас же телеефір!). І тут тонкий психологічний момент: словами вона сказала, що представляє Францію як президент цієї могутньої країни, але, сідаючи, тілом сказала: “...любі мої, кому зараз треба наші з вами посади, ми зібралися тут заради важливої справи, поговоримо на рівних. Рівний – рівному”. Особисто я вважаю це одним з найважливіших принципів передачі інформації, адекватного її сприйняття і досягнення результату. А під час зустрічі в Брюссельській квартирі НАТО саме результат був головним. І на його досягнення Аня вплинула майже одразу. Тут і оригінальність, і поява зацікавленості у вже точно втомлених присутніх.

Мені сподобалася структура промови.

Із самого початку визначається позиція держави: “Франція –

країна неконфліктна”. Далі чітко, ясно, зрозуміло викладені причини кризових явищ всередині НАТО. Згадано про наболілий Ірак. Це вже додало вогню до конфлікту, але і на цьому Аня не зупиняється. Вона переходить до особистих претензій Франції до НАТО. Заявляє про них із гордо піднятою головою. Чому? Ну, по-перше, правду завжди краще говорити саме так. По-друге, зважаючи на позитивні результати економічного розвитку країни, президент свідомо робить своєму населенню комплімент: “Ви нам ембарго на вино – а ми вижили, наша економіка вистояла”. А ще таким чином підкреслюється те, що Франція не буде мовчати у разі невдоволення. Чіткістю формулювання своїх “образ” на НАТО країна ніби претендує на роль міжнародного регулятора справедливості. Логічно було б вказати на причини кризи, якщо вона має місце. Це робить Аня, говорячи, що основною причиною кризи в НАТО є принцип: “спочатку стріляти, потім думати”. Коротко. Ясно.

І тут знову про власну позицію: “Франція займає мирну невоєнну позицію, ми незалежні”. Останнім словом вона хоче розставити всі крапки над “і”. Якщо комусь і після цього не видавалася чіткою позиція її країни, вона вирішила використати пафос, тонко звернулася до почуттів. Адже, в яких матері чи батька не тьохне серце, коли згадають про їхніх дітей. Вона запевнила, що останні не йтимуть воювати. Таким чином, надаючи перевагу логосу, Аня все ж відвела гідне і правильне місце пафосу. Саме через це використання тропів було виваженим. Надмірне їх вживання у політичних промовах навряд чи зробить багато честі промовцю. Хоча особисто моє вухо порадували б ще декілька.

Також здається можливим розширення аргументації. Хоча й наявна була досить переконливою.

На мою думку, був обраний доречний темп мовлення. Голос “не хвилювався”, так, як руки. Остаточного розслаблення не виказувала й поза – “нога на ногу”. Очі мало зверталися до уявної камери, головним на 40% залишався написаний текст.

Мету промови реалізовано на 99%, тому промова заслуговує на 10 балів.

**Демко Ірина,
факультет економічних наук**

Рецензія на промову

По-перше, не зовсім чітко і ясно була сформульована теза промови. Ірина сказала: “Я б хотіла на цьому самміті донести до вас цікаву та, можливо, навіть корисну інформацію...” Далі ж

починається звернення до історії і перелічення умов, які треба виконати, щоб вступити до Північноатлантичного альянсу. Отже, незрозумілим є те, що ж вона обстоює. Більше складається враження, що вона просто інформує слухачів, а не доводить поставлену перед нею тезу.

Характер вступу промови традиційний, зі слів: “Добрий день, шановні колеги. Я як офіційний представник Польщі...” Активізація уваги була досягнута частково на початку промови. Можливо, потрібно було б обрати оригінальніший вступ промови.

Виклад матеріалу був структурований завдяки прислівникам “по-перше”, “по-друге...” Проте, як я вже зазначала, не зовсім зрозумілим є те, що вона доводить. Наприклад, в пункті “по-перше” вона говорить, що “НАТО – це військова організація, мета якої – запобігання конфліктів...”, далі наголошується на тому, що в світі багато конфліктів, після чого Ірина стверджує, що “країна, яка вступила до НАТО, має підтримувати безпеку в північноатлантичному регіоні”, і тут же про те, що Польща після вступу до альянсу виконала низку умов щодо організації військ. Отже, з усього цього не можна зрозуміти, чому ж все-таки Польщі необхідний вступ до НАТО.

У своїй промові Ірина переважно зверталася до логосу, в неї багато енциклопедичного матеріалу (і це неможливо не відзначити!). Проте саме через брак пафосу й етосу її промова була дещо “неживою”, чим пояснюється втрата уваги частини слухачів.

На мою думку, найсильнішим аргументом її промови було те, що Польща займає вигідне геополітичне положення, пов’язуючи Захід із країнами колишнього СРСР. Тому “прийняття Польщі в НАТО наблизило кордони альянсу до кордонів Росії”. Однак можна було б сильніше наголосити на цьому, зробивши відповідні висновки. Адже про вигідність співпраці з Польщею для НАТО було сказано одним реченням: “І для НАТО є корисним мати у своєму складі цю державу”.

Щодо використання мовних засобів, то треба відзначити таке речення: “Ніколи більше сталінський кровавий черевик не зможе перешкодити розвитку демократії в цих країнах”. Але не дуже вдалим є представлення цифр, для цього можна було б скористатися риторичними тропами, скажімо, порівнянням.

Свою промову Ірина виголошувала в одному тоні, особливо не підкреслюючи окремі аспекти. Помітно було, що вона хвилювалася, адже тремтіли в руках аркуші. Дуже часто Ірина дивилася вгору, хоча слід пам’ятати, що в аудиторії можуть сидіти візуали, для яких зоровий контакт є дуже важливим. Поза тіла, крім переставляння то

правої, то лівої ноги, загалом не змінювалася. Іноді Ірина жестикулювала правою рукою, що засвідчує те, що вона мислить поняттями, тобто лівою аналоговою півкулею.

І, нарешті, на мою думку, через нечіткість формулювання тези на початку промови, не було остаточно досягнуто мети промови – доведення тези.

Отже, з урахуванням усього написаного вище, пропонована оцінка – 8 балів.

**Карауш Вікторія,
факультет економічних наук**

Залікова промова

Стереотип: реклама і жінка

Що може бути гіршим за критичні дні чи зайву вагу? Лише те, як вони виглядають у рекламних роликах на телебаченні. Саме такого висновку дійшли британські вчені, склавши список “найбільш дурнуватих рекламних стереотипів”:

1. Всі жінки думають лише про зайві кілограми й шоколад, який неодмінно вводить їх у стан ейфорії.

2. Будь-який медичний препарат діє миттєво й гарантовано.

3. Чоловіки можуть існувати лише в горизонтальному положенні, думають лише про секс, хоча зрідка можуть відволіктися на пиво чи футбол або проїхатися на авто.

4. Сучасні діти НІКОЛИ не їдять фрукти й овочі, а найкращою їжею вважають чіпси.

5. Будь-яка чоловіча витівка (наприклад, забруднення щойно вимитої підлоги чи прасування собаки в посудомийній машині) сприймається дружиною з приємною посмішкою.

І все ж ніякої реклами б не існувало без похмуро-підозрілих чоловіків і захоплено-наївних жінок. По-перше, все, що рекламується, для жінок і випускається: колготки й сковорідки, шпильки й прокладки, парфуми, праски, помади й блиски для губ... А що ж для чоловіків? Хіба що засіб від облісіння і всім добре відомий протизаплідний засіб.

По-друге, жінка сама по собі – це сплав якостей, про які можуть тільки мріяти рекламники. Для початку, реклама розрахована на силу жіночої уяви. Кожна представниця прекрасної статі з радістю ідентифікує себе із красунями на телеекрані. Зрозуміло, що відчувати себе спокусливою можна лише з прокладками Alldays в колготках Levante, помивши голову шампунем Sunsilk й нафарбувавши її тушшю MaxFactor...

Реклама розрахована і на жіночу цікавість: нам завжди хочеться знати – чи правда, що для разючого ефекту “досить і півдоза”? Чи й справді у цієї штучки “стійкий неповторний смак”? А правда, що ця цяцька “нерозривна, як наше кохання”? Коротше кажучи, лише рибалка нервується – клоне чи ні, а рекламні професіонали точно знають, що жінка не втримається від спокуси поцікавитися. А ще покладаються на давно відому й перевірену формулу: “Жінки люблять вухами”. Тому, коли в наші вушка вливається таємничий голос про незвичайні парфуми, хвилююча ода чарівній каструлі й гімн туалетному каченяті – ми просто до безтями закохуємось у ці парфуми, каструльки й каченят. Ну і про які гроші може йти мова, коли в голові кохання?

Ще спритні рекламники розраховують на нашу довірливість – жінки в цьому плані як діти. Якщо з екрана лунає про “кращих стоматологів світу”, то нікому й на думку не спаде поцікавитись, які це стоматологи, хто їх визнав кращими, і якого такого світу. Або візьмемо рекламу крему для обличчя, від якого “зморшки розгладжуються на 56%”. Ну, припустімо, хоча б в теорії зморшки можна підрахувати до і після застосування крему, тим самим підтвердивши рекламний лозунг, а що робити із заявою про те, що “на 32% покращиться колір обличчя”? Цю нісенітницю не зрозуміє жоден чоловік.

І нарешті, реклама діє на жінок старим, як світ, прийомом, який ще Миклухо-Маклай випробовував на папуасах Нової Гвінеї: досить показати наївним дітям природи люстерко чи блискучу дрібничку, і вони вже не зможуть відірвати від неї очей, захочуть заволодіти нею будь-що. І не намагайтесь втовкмачити в наші голівки просту істину “не все те золото, що блищить” – безнадійна справа! До того ж підлі рекламники точно прораховують інтереси жінок в телепрограмах. Чому хвилина ефірного часу в бразильській “мильній опері” коштує куди дорожче, ніж у політичній програмі? Просто спостерігати за одноманітною балаканиною президентів й прем’єр-міністрів не цікаво, зате співпереживати розбитим серцям Марії-Лаури і Хуліо-Антоніо 1000 серій поспіль – це інша справа. Так утворюється замкнуте коло: “мило” знімають на кошти від реклами, реклама живе й процвітає завдяки жінкам, жінки дивляться “мило” з рекламою, на кошти від якої знімається нове “мило”.

А як щодо чоловіків? Невже для них нічого немає на телеекрані? Звісно є, але вони намагаються зрозуміти те, що їм представляють, намагаються аналізувати, логічно пояснити й обґрунтувати це. І в

цьому, сильна половина людства, твоя найбільша помилка! Це все одно неможливо і, потрапляючи на ринок чи в супермаркет, ви, чоловіки, кидаєте в пакети все, що потрапляє на очі. Ніхто не каже, що ви не вмієте робити покупки! Вибрати мастило для машини чи будматеріали для вас не проблема, але придбати, скажімо, якісну сорочку чи вирішити, що краще – Comet-gel чи Gala – не для вас.

Тож, щоб не казали на тему “Жінка і реклама”, не менш курйозним є питання “Чоловік і реклама”, ось тут є де розгуляти фантазії!

Отже, лише незрозуміла вам жінка, перефразувавши слова відомого поета, знає: розумом рекламу не збагнути, в рекламу можна лише вірити!

**Волошина Анна,
факультет економічних наук**

Жінка за кермом: виправдати чи засудити

Сьогодні під час розмови з чоловіками-водіями нерідко можна почути негативні висловлювання щодо жінок-аматорок та їхньої поведінки на дорозі. Мовляв, жінка за кермом – пересувне стихійне лихо. А з огляду на те, що з кожним днем жінок за кермом стає все більше й більше, гадаю це питання варте уваги.

Власне, стереотип щодо жінки-водія з’явився ще 1922 р., коли, дякуючи американцеві Уолтеру Ліппману, вперше з’явився на світ сам термін “стереотип”. Саме з тих часів й існує байка, як начебто одна панночка, намагаючись завести свій автомобіль за допомогою ручного стартера, якимось неймовірним рухом зуміла влучити ручкою стартера чоловіку в щелепу, який стояв поруч. У бідолахи почалася гангрена, і незабаром він помер. Мораль цієї байки така: автомобілістки настільки безглузді, що не тільки не можуть дати ради своєму засобу для пересування, але ще й завдають чимало шкоди навколишнім!

Із того часу варто жінці тільки-но з’явитися на дорозі, майже в усіх чоловіків виникає негативна реакція: “Ну от – баба за кермом! Ще одна аварія забезпечена! Згадає така, що плити не вимкнула, і через дві суцільні – на розворот!”

А для того, щоб перерахувати всі анекдоти та афоризми про жінок-водіїв, не вистачить рук всіх до одного вояків численної української армії. Згадати хоча б такі:

“Жінка за кермом – це жах, перманентна аварійна ситуація”.

“Жінка за кермом, як фашист у танку”.

“Жінка за кермом, як горила з гранатою – ніколи не знаєш, що вона утне”.

“Жінка за кермом – це “нонсенс”, “небезпека”, “вбивця”.

Цікаво, що подібні думки відстоює й екс-прем’єр міністр України Юлія Володимирівна Тимошенко, яка сказала: “Жінка за кермом – це не є гуд”.

Як бачимо, важко знайти чоловіка, а рідше жінку, який би позитивно ставився до жінки-водія. Хоча існують і винятки. Деякі чоловіки відкрито заявляють:

“Жінка за кермом – небезпечно, проте як красиво!”

“Жінка за кермом – це сексуально. А сексуальна жінка за кермом – це... небезпечна суміш”.

Самі ж жінки активно протестують проти поганого ставлення до них з боку сильної половини людства. А тому нерідко на задньому склі автомобіля, за кермом якого жінка, наклеєний знак, на якому зображена тувелька на підборі з написом: “Поважай мене”. А також доводять, що жінка за кермом = чоловіку з ганчіркою.

Як би там не було, а одним із перших автомобілістів була саме жінка. Ще 4 серпня 1888 р. дружина німецького інженера Карла Бенца Берта самостійно проїхала 180 км від Мангейма до Пфорцхайма. В Америці ХХ ст. взагалі жіноче автотермування вважалося справою державної ваги. Сама Еліс Рузвельт Лонгворт, дочка президента Теодора Рузвельта, стала відомою завдяки тому, що самостійно проїхала на автомобілі з Нью-Йорка до Вашингтона. А в 1919 р. 21-літня Еліс Хейлер Ремзі і три її подруги, жодна з яких не вміла водити машину, проїхали на автомобілі через всю країну – від Нью-Йорка до Сан-Франциско.

До речі, автомобіль, який вважається чи не найкращим, автомобіль, чия емблема – трипроменева зірка (означає “Кращі на землі, на воді та в повітрі”), названо на честь... маленької дівчинки. Австрійки Мерседес Йелінек.

Проте історія історією, а все ж численні дослідження свідчать не на користь чоловіків. Британські науковці обґрунтували, що пані, яка керує автомобілем, набагато уважніша, а тому безпечніша за кермом, ніж багато чоловіків. А тести на пам’ять і увагу, які провели з жінками та чоловіками у віці від 18 до 35 років, показали, що жінки більш уважні та сконцентровані, ніж чоловіки.

Їздити на машині люблять усі жінки. Лише з тією різницею, що одні хочуть, аби їх возили, а інші прагнуть самостійно крутити кермо і тиснути на педалі. Чисельність останніх дедалі збільшується, бо й

українки попри свою місію берегині домашнього вогнища зрозуміли, що автомобіль – це зручно, а водіння приносить більше користі та задоволення, ніж випікання пирогів.

Тож, шановні слухачі, з огляду на викладений мною матеріал зичу вам зробити свій власний висновок і вирішити: “виправдати” чи “засудити”.

**Касіяненко Олександр,
факультет політичних наук**

Найкращий ритор усіх часів і народів

Його день народження відзначає весь світ. Ще у 1996 році цю визначну дату було внесено до календаря пам’ятних дат ЮНЕСКО.

Його ім’ям було названо цілу епоху. Це епоха культурного й духовного відродження в Україні.

Він відчинив двері до країни науки і мистецтва, заснувавши перший навчальний заклад у східнослов’янському світі, який впродовж століть залишався головною вищою школою Європи.

У ньому боролися 2 стихії. Він постає з низки полярностей: нащадок князівського роду і чернець, іноземець і український патріот, з любов’ю в серці та безжальний до ворогів.

Саме з ним ви зустрічаєтеся у фойє нашого університету щодня, і у вас вистачає нахабства навіть не вітатися! Негідні нащадки! Мабуть, ви думаєте, що він – лише кам’яна статуя?!

Але ні! Він живий! Він живе у наших серцях і наших душах!